

»Nej, slet ikke . . . Det er blot Nervøsitet,« svarede hun og førte hans Haand bort, da han i sin Forbavselse vilde lægge den om hendes Liv.

»Men er du da ikke rask?«

»Jo vist er jeg. Som jeg siger dig, det har ikke noget at betyde . . . Skal vi ikke gaa lidt? Jeg tror, jeg er kommen til at fryse.«

Hun rejste sig i det samme for at frigøre sig for ham, da hans omsorgsfulde Tilnærmelser nu pinte hende lige saa meget som hans Selvoptagethed før. Per gik en Tid lang tavs ved hendes Side. Det slog ham nu, hvor medtaget hun saae ud, — og Rejsebeslutningen begyndte at vakle hos ham.

Da skød der en Tanke frem af hans Stemning som en altforgyldende Solstraale gennem en Sky: Jakobe kunde jo følge med ham! De kunde gifte sig allerede nu og saa rejse sammen for Guds og alle Menneskers Øjne. At han ikke havde tænkt paa det før! Rejsens Besværligheder, Hoteluhyggen, Ensomhedsfølelsen, alt, hvad der nys havde skræmmet ham, forvandlede med eet til Lyst og Glæde. Han vidste jo af Erfaring, hvilken fortræffelig Rejsekammerat Jakobe var, saa opofrende, saa fordringsløs, saa moderlig omsorgsfuld, — og dertil behagelig hjemmevant i alle fremmede Sprog.

»Jakobe! Jakobe!« — han standsede midt paa Havegangen, og før hun kunde forhindre det, slog